

L'INTRANSIGENT

Val 10 cènts.

PERIODIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS

(ADHERIT A LA «UNIO CATALANISTA»)

BARCELONA

11 de Jener 1919

L'any de la llibertat

Nosaltres fem vots perque l'any que comença sigui el de la complerta, de la total llibertat de Catalunya. Que el 1919 sigui un any d'goig i de llibertat tan com el 1714 ho va ésser d'amargor i d'an-goixa.

Nosaltres no volem que's vessi sang inutilment, però, si no fos possible assolir per mitjans pacífics el reconeixement de la nostre nacionalitat, repetim una vegada més, que estem disposats a conquerir de la manera que sigui el que com homes, com a ciutadans conscients, per justícia, per dret i per democràcia tenim dret a que se'ns reconeixi.

Els nacionalistes radicals, els justaments nomenats «sin feins» catalans es consideren honrats de poguer formar el cuadro per la gran causa catalana; que'ls elements representatius sàpiguen complir els seus deures; que prenguin exemple, si és que el necessiten, de la patriòtica Irlanda, que'l poble podeu estar segurs que complirà la seva obligació.

No creiem que la Comissió extra-parlamentària resolgui res, perque encare que realitzés, quelcom sabent la composició del parlament de l'estat espanyol no és dubtós veure en que acabaria tot. Més es el que deuen dir ells; que's firmi la Pau i és normalitzi la situació internacional i ja en parlarem...

Els vencedors del Marroc, els dignes successors dels «heroes» de Cuba ja sabrán demostrar als catalans que Catalunya es la «región» més espanyola d'Espanya.

Mes nosaltres no badem del tot, estem a l'armistici, en Wilson sosté en tota la seva integritat els 14 punts del seu programa, no deixarem passar la nostra hora i Catalunya serà el que'ls catalans vulguin.

Esperem freturosos i arma en braç els propers aconeteixaments; esperem que aquest serà l'últim any d'esclavatje; esperem que nostra patria ascendirà al cim dels pobles lliures.

I per a aconseguir ofrenarem, a la dolça terra catalana el sacrifici de llurs interesos i de llurs vidas.

La victoria dels Sinn-Feiners

Al company En Miquel Guinart

Els nacionalistes irlandesos han donat en aquestes hores supremes per l'esdevenidor de totes les nacionalitats que no es vulguin adormir amb jou ignominiós de tiranies, un exemple digne de imitarlo, aquets valerosos patriotes que després de tants anys estant defensant vigorosament les seves conviccions i els seus idealismes, han trobat el fruit de la llavor sembrada, els Sinn-feiners els veraders i més durs en sentiments nacionalistes han obtingut una exelatat victoria, derrotant completament els que's deien nacionalistes, que capitanejava Mr. Redmond i que avui dia llur leader es Mr. Dillon.

Aquesta conformitat amb la política

dels Sinn-feiners, donada per el poble de Irlanda és una prova més de que els problemes fundament nacionalistes no es poden resoldre amb una autonomia mes o menys amplia, sino amb la absoluta independència.

Per donar una idea encara que concreta de aquesta formidable victoria no mes cal, remarcar que en les eleccions de l'any 1910 els Sinn-feiners obtingueren solament 6 diputats i les celebrades en el Desembre passat el seu nombre és de 73, en quan els nacionalistes moderats que arribaren ha tenirne 83, no més n'han tingut que 7. Pensem dons quin canvi més radicalíssim hi haurà en la actuació futura de la política irlandesa. Districtes en que els Sinn-feiners no havian tingut la seva representació com al de corb-bity guanyant els dos llocs que tenien de elegirse per una majoria de 13.500 vots i 18.500 de diferencia, em els naciona-

listes (?) i unionistes respectivament.

«El Capità» — com li diuen els simfeinistes — Edmond de Valera ha derrotat en el districte de Mayo per una majoria de 4.500 vots el leader Mr. Dillon, que per no presentar-se en cap més comtat ha quedat sense representació parlamentària.

La comtesa Markiawicz que fou una de les principals organitzadores de la revolució de l'any 1916, i que sigui comdenada per el Govern anglés a presó perpètua també ha sigut elegida, obtenint 4.000 vots de majoria segueix més que Mr. W. Field que representava el districte per segona vegada, essent doncs aquesta estusiasta i valenta irlandesa simfeinista la única dona que te seient en la Cambra inglesa.

La transcendència d'aquesta victòria

tant excelsa, és de una gran importància en els moviments de redempció de la Patria llur, doncs bé prou coneguts són els sacrificis que han fet i son capaços de fer, els irlandesos, perque els seus idealismes, llurs somnis ilusionistes i llurs sentiments fanatitzats disposats sempre ha donar la vida per la independència de Irlanda portarà en aquesta hermosa illa, tant ben anomenada *la perla més bella del mar*, dies tràgics més també coronats de gloria. Perque es un fet evident que aquesta transformació de la política nacionalista haurà de repercutir en lo més intim de l'ànima irlandesa, fent que llur abnegació per la justa causa que defensant sigui cada dia més ferma i vigorosa fins ha portarla a la realització dels seus preuats somnis.

JOSEP TARRADELLAS Y JOAN.

Un soldat de Catalunya

Als de Ponent

Ja estem tips i retips de sentir-vos a dir alló de que: els catalans separats de l'Espanya ens moriem de gana, ja que on ella tenim els principals menats an expedir els productes manufacturats a les fàbriques de la nostra Catalunya.

De separats ho serem, no ho dubteu; i la muralla aduanera que voleu alçar a la frontera de Catalunya serà com totes les altres de la seva espè-

cie, i ho serà per que més necessiteu vosaltres de nosaltres que nosaltres de vosaltres. Aquesta muralla serà com la que varen alçar a Portugal separat d'Espanya. El boicot que fareu a Catalunya serà com el que heu fet a Cuba separada també fa poc d'Espanya i amb qui feu tractats de comerç; serà com el que heu fet a l'Anglaterra a pesar d'haver-vos robat, segons vosaltres, un troç de pàtria.

Considerant ara que vos fos possible fer aquesta quixotada; ¿creieu vosaltres que Catalunya, morta de fam,

Protegir la premsa nacionalista és fer Pàtria; feu Pàtria, doncs, nacionalistes radicals comprant, llegint i propagant L'INTRANSIGENT, periòdic Nacionalista de joventuts.

vindria a demanar clemència per aquest greu pecat, segons vosaltres, d'haver-se separat d'un Estat amb qui no la lliga cap vincle, poc menys que mort, i reflectir a tot el que significa progrés? Ai malaurats- Quan equivocats esteu!

Vos sembla ja que estem veient la fi de Catalunya, i no penseu que'l poble que treballa i estudia i té ideals no pot morir ni pot precindir-se'n. Del que pot precindir-se és dels pobles que no treballen i qui estan mancats de cultura i d'ideals. ¿M'enteneu?

Si a la indústria i al comerç català li mancaven els mercats espanyols heu de saber que posseïm un troç de frontera francesa, i, sobre tot, a llevant tenim el nostre mar, el mar llatí, la font de la nostra passada grandesa, de la present i de la futura. Aquesta mar que'ns posa en contacte amb tot el món, serà solcada per infinitat de vaixells que onejaran la bandera barrada i aniran a la conquesta de nous mercats en recerca de primeres matèries i exportant productes manufacturats. Els vaixells estrangers faran també un tràfec constant amb els principals ports de Catalunya.

Cal que sapiguen, lacais del «Círculo de Unión Mercantil e Industrial» de Madrid i companyia; que aquesta pàtria nostra que voleu matar de fam i prosperament que lligada amb aquesta vostra carcassa la qual no és capaç de fer ni de deixar fer.

Ja ho sabeu doncs els que dieu que si s'ens ha de concedir l'autonomia que s'ens dougui la independència; per nosaltres no quedeu pas; vos en estarem agraïts tots els dies de la nostra vida, perquè allà on veieu vosaltres la nostra mort econòmica hi veiem nosaltres el nostre ressorgiment en totes les branques de l'activitat humana. La nostra manera de pensar, com podeu veure, és completament oposada a la vostra; així com també la nostra manera d'ésser — per sort nostra — i és aquesta la prova més evident de que som una raça distinta i superior, i que la separació, tant desitjada per nosaltres, serà prompte una realitat.

Vinga doncs la nostra llibertat, la llibertat de la nostra Catalunya sense convulsions de cap mena, per que si aquestes arribaven tots hi perdriem; però vosaltres més que nosaltres ja que ademés de deixar lliure Catalunya segurament perdreu quelcom més.

¿Què vos en sembla. Podrem dir molt aviat «adiós Madrid»?

PERE CASADEMONT

¡Nacionalistes! ¡Obrers! Compreu "L'Intransigent" fulla d'extridència, porta-veu de tots els ideals de llibertat, defensor de totes les causes justes.

Anglaterra convida a Catalunya a reanudar les relacions

El 27 de novembre, l'Ambaixador de la Gran Bretanya, en el banquet de la Cambre de Comerç Britànique, feu les següents declaracions:

«No havem d'oblidar que molts voluntaris espanyols i més especialment catalans, no han vacil·lat a prestar els seus serveis militars a la causa aliada amb tot i el malt tractament en el passat per part de França i Anglaterra contra els catalans castigats en 1714 per les tropes franceses del Duc de Berwick i traïdonats pels ministres anglesos de la reina Anna. En brindar per Espanya no oblidem Catalunya.»

Les paraules de Sir Artur Hardinge, que per molta gent no tindran altra importància que un afalac als sentiments nacionalistes d'un poble que ha donat 12.000 voluntaris a la guerra, per nosaltres i pels qui creuen que la conducta dels pobles està regida per la Raça, çò és, pel psiquis profund que relliga una col·lectivitat, aquestes paraules poden tenir una transcendència grandiosa en l'avenir de Catalunya. Ens fan l'efecte, d'un convit a reanudar les relacions interrompudes des de fa un segle.

El motius d'aquestes relacions els exposarem en 1916 en una revista barcelonina (1), en un article titulat *Després de la guerra. Catalunya entremig d'Anglaterra i França*, en el qual article sentàrem l'hipòtesis de que els aliats guanyarien la guerra, finalment, qual, la política internacional transcorreria com sempre, és a dir, guiada per l'instint racial. Dèiem, en síntesi, que Anglaterra no cedirà mai el predomini mundial i que es batrà contra la potència que per sa força pugui discutir-li la supremacia. França, —afegim— recuperarà Alsàcia i Lorena i donarà tota mena de facilitats a italians i espanyols del Sur per al repoblament d'Algeria, país que, com se sab, no's considera pels francesos com una colònia, sinó com una perllongació de la Metròpoli. Amb la forta capacitat productiva dels francesos en tots els ordres de riquesa, amb la llei protectora a les famílies de nombrosos fills, tot això donarà entre França i Algeria una població de 60 a 70 milions d'habitants.

Per altra part, —anotàvem— Alemanya, feta la pau, creurà que, de no haver estat l'Anglaterra, hauria obtingut la victòria. I tot l'odi germànic es concentrarà damunt el poble anglès, la qual passió impossibilitarà mes *entente* amb Anglaterra. Millor dit: Alemanya procurarà venjar-se.

Respecte el que succeeix amb els demés països és aventurat predir les intel·ligències secundaries que la diplomàcia realitzi durant els trenta anys que venen, però es pot creure que, en virtut de la perennitat de la característica racial, entre França i Anglaterra és possible una guerra d'aquí trenta o quaranta anys.

(1) «Renaixement» 6 d'abril.

Es en aquesta guerra que a Catalunya li tocarà jugar un paper important. La nostra pàtria està situada entre les dues Frances, és a dir; les uneix pel mitjà de tres grans línies ferroviàries (Portbou, Ax-Ripoll, Noguera-Pallaresa). Per la política francesa, aquestes tres línies no tenen altra valor que el de llur empeltament a la línia que termina a Cartagena, des de on a Orán no hi ha més que unes deu hores de navegació.

Això, pel que es refereix a la Catalunya continental. Pel que afecta a la ruta marítima entra França i Algeria, la Catalunya insular, les Mallorques, es troben a la meitat del camí.

Si examinem la posició d'Anglaterra al Mediterrani, veurem que únicament li pertany l'entrada i sortida, les quals vies, en temps de guerra, no interessan gaire a França. Gibraltar i Malta estan relativament lluny de la ruta directa entre les dues Frances. I la Metròpoli, serà d'Algeria, dels 10 milions d'habitants que tindrà i de llurs formidables recursos que haurà de menester un ajut decisiu.

Anglaterra procurarà mantenir separades les dues Frances. Per totes les vies, la separació natural l'exerceix territori català. Menorca, l'illa que'ls anglesos coneixen prou bé per haver-la posseït durant un centenar d'anys, constitueix una magnífica base d'operacions. La Catalunya continental, ultra les tres vies transpiriniques, té doscents kilòmetres de frontera francesa.

Fora llarg deduir les potències amb les quals s'alsarà Anglaterra per a guanyar la guerra amb França, però siguin les que siguin, Anglaterra no pot oblidar Catalunya.

Aquesta col·laboració que s'iniciarà declaradament dintre pocs anys, comptarà, segurament, amb gaire bé tots els catalans. El Roselló, Vallespir, Confluent i Cerdanya, aquestes comarques naturalment catalanes, però que'ls polítics francesos s'obstinen— encara, —en pretendre-les part integrant de França, seran l'esca que encendrà la futura anglofilia dels catalans, els quals creuen que mai França renunciarà la possessió de les susdites terres catalanes i que llur incorporació a Catalunya solament pot operar-se mitjantant un daltabaix de la veïna República.

De passada, haig de dir, que no crec amb l'eficàcia de la Lliga de les Nacions per a evitar les guerres, mentre el problema nacionalista universal no estigui resolt amb justícia. Serà curiós veure am els socis més nombrosos d'aquesta Lliga seran, precisament, els Estats detentors de la llibertat de pobles. En tals condicions, la Lliga serà un organisme tarat de naixença, sense altra força moral en l'opinió, que la que gosa una Societat protectora d'animals i plantes.

Tornant a la nostra qüestió, les paraules de l'Ambaixador anglès adquireixen un aire rellevant, sobre tot per les circumstàncies especials en que han sigut pronunciades: en primer lloc és un representant de l'Imperi més gran del món, que mereix la admiració i respecta de tothom, qui s'atansa ex-

pressament fins a Barcelona, no precisament per a dir-nos que Anglaterra és invencible, o deixar-nos entendre un poc d'orgull, tan propi en els combats quan acaban d'obtenir la victòria, sinó per a assabentar-nos d'uns fets que qui els comet, generalment, procura oblidar-los i fins li sab greu que'ls demés els retreguin.

Si les paraules de l'Ambaixador, reconeguent el tort fet per Anglaterra a Catalunya en 1714, han sigut pronunciades per a cridar l'atenció dels catalans, hem de confessar que el diplomàtic ha estat extremadament hàbil, i que anant un poc més enllà, les simpaties dels catalans no frigarían pas gaire a manifestar-se.

No obstant, jo no sabia acabar aquest article, sense copiar les mateixes paraules final del aludit article de 1916: Que mai directa ni indirectament, Catalunya faci armes contra la gloriosa França!

M. ROSSEL I VILA

= GLOSA =

UN ALTRE ANY

Diuen any nou; un any nou com podriem dir un any vell. Tots els anys tenen quelcom d'any nou i d'any vell. Ben mirat fa riure aquesta partició irrisòria del temps. Nosaltres som uns ervents enamorats de la vida, però ens fa molta gràcia això de l'any nou. Any que és temps, temps que és eternitat.

De totes maneres, aquesta opinió del glosador, donéu-la per no llegida, i, complint amb la rutina, us diem bon any nou.

MARIUS

Dels articles firmats en són responsables llurs autors.

El toc de la corneta

Tothom... corre ansios com si es tractes de una novetat a posarse a les vores dels carrers per poguer presenciar com un remat de ovelles amb uniforme, caminan al pas que marquen les cornetes amb el seu toc, vers l'estable que les incomunique amb el món.

On els seus pastors senyits i perfumats enmatzinen el cervell de aquelles tosques testes que sols i tenen el foc del sol que se'ls i filtra quan alçaben el picot o l'aixada d'asota d'ell; amb paraules que ells maleirien si les comprenguin com aqueste: *¡Companyerós! ¿Consentiréis que se os echen encima estos seres sin Patria y sin hogar?*

I si en lloc de aquest remal se'n ven passar un altre demanant pa o demanant justícia se sent un altre toc de corneta que en lloc de atraure dispersa, perquè radera d'ell i va la prutalitat aplastante. Y si algun cop se li posa freno plantan-si-li cara fan surtir l'altre remat inconcient.

I quan un altre toc de corneta els indica el retorn al corral clamen satisfets: *¡Ridiós como los hemus hecho correr, paecian gallinas!*

MARCEL·LI PORTA

Totes les nacions tenen d'esdevenir independents. Catalunya és una Nació.

LITERARIES

La mandra

La mandra o gandulitis és un estat d'ensopiment físic o mental que va acompanyat d'un intens relaxament dels músculs o d'una lentitud extrema en les funcions del cervell. En el primer cas, la mandra és ocasionada a voltes pel clima i també per l'influència personal que t'imbueix, amb filosofies més o menys casolanes, a fruit la benaurança del no fer res. Es posa de relleu, en els que'n pateixen, pel enraonar i caminar més pausat, per l'afició boja a estar al llit i, sobretot, pels badalls que solen ésser perllongats, gairebé eterns, obrint-se la boca magestuosament per a donar sortida a una exclamació patètica o bé a un gruny selvatj, però que sempre passen per tots els registres de l'escala musical. El virus de la mandra orgànica és molt encomanadis i el despendre's d'ell hi ha cops que fins arriba a la categoria del sublim: tant innmens és el sacrifici que es ja.

Altremet, com a medis preventius d'aturar la prodigiosa creixença de l'Os Bertrán, cal esmentar l'ús aciençat d'uns aparells, els resultats dels quals, segurissims, són del domini públic desde que al món va fer aparició tan extesa i arrelada emfermetat: els espolçadors i la corretja. També s'indica, com remeis infalibles: un dia sense pa o passejarse per la Rambla de la ciutat comtal un vespre de mala mar i que hi haguin càrregues.

Quelcom més seriosa que la primera, és la segona mena de mandra, o siga la de la intel·ligència. Aquesta té gran importància, si més no, ja que d'ella depenen moltes vegades totes aquelles tares i atrassements, d'ordre moral que tan abunden entre la gent descuidada d'educar ses facultats animiques. Per xó s'ha de procurar inculcar a n'els infants certa activitat anticipada en els quefers de la vida que, lluny de qualsevol exageració, els portará, a ben segur, per bons camins. I en esdevindre subjectes conscients, el seu estat afectiu, adreçat al treball, els lliurarà continuament de la grapa d'eixa faicó de gandulitis de que us estic parlant. Per dissort nostre no escassegen les persones que viuen endarrerides, mentalment dins la societat, degut en sa gran majoria, a llur crisi de pensa, conseqüència ineludible d'una profunda feblesa de voluntat. En fi, tinguen en compte ço dit en l'article anterior i en el present, l'home inactiu que es deixa vèncer per la mandra, així física com moral, és home perdut; ja que, mancades ses forces de llur equilibri coordinador imprescindible, a més de fer-lo ésser un juguet dels seus comsemblants constitueix un focus perillós per a tota evolució social.

TOMÁS ROIG I LLOP

Clar i català

Dem a Déu lo que es de Déu
i al César lo que és del César,

Som separatistes, sí,
de certa gent ambiciosa,
ridícula i prefensiva,
amb instins de mal butxi.

Som separatistes, sí
de qui tingui instints poc nobles
i que gosi humiliant pobles
baix son domini rei.

Som separatistes, sí,
de qui ens vulgui moure brega
tenint la consciència negra
i el cor rublert de verí.

Som separatistes, clar,
d'esta gent que ens esclavitzava
i per odi ens tiranitzava
no deixant-nos progressar.

Som separatistes, tots,
d'esta gama de brutícia;
convençuts que això és justícia
per no enllotar nostres cors.

Separatistes serem
mentre la raó no ens manqui
i el nostre cor joïós tanqui
l'esperança que anhelem.

Separatistes o no
el camí el veiem ben recte
i amb respecte, o sens respecte,
volem nostra redempció.

I per ella seguirem
nostra ruta ja marcada;
fins al fi de la jornada
de lluitar no pararem.

Separatistes o no
estem fent la nostra ruta;
i amb disputa o sens disputa
nostra pàtria ja és nació.

Nostra llibertat tindrem
mentre anem units en massa;
l'unió és forta cuirassa
per conseqüèl el que volguem.

Via fóra aquesta gent,
esta gent que ens esclavitzava
i per odi ens tiranitzava
deturant nostra corrent.

Separatistes o no
el camí em veiem ben recte
i amb respecte, o sens respecte,
nostra pàtria ja és nació.

PERE TEYÀ I FONT

AMOROSA

A na J. G.

Així com la primavera
plena de flairoses flors
de tant variades colors
te saluda riallera,
jo també, nena encisera,
vull rendirte mon amor,
oferir-te de tot cor
una tendreta poncella,
puix sols per tú nena bella,
fins m'he tornat cantador.

MANEL HUGUET

SOMNI

A-Na Mercé

A mitja nit
Com procedenta de l'infinit
Sens fer brugit
T'he vist avençar
Amb ton desitg d'amar
Amb ton cos esperant estimar.
Has arribat fins a mi
Amb ton flam diví,
Amb tos ulls de rubí,
Amb ta cabellera d'or,
Amb ton vestit de llampant color,
Tota tú respiraves amor.
Sobre mon llit t'has assentat,
Mos braços s'han entrellaçat
Amb ton cos qu'he besat,
Folls d'amor ens hem mossegat.

Raig de sol de viu color
M'ha desfet mon somni d'amor
El recordar-lo torna amb mi el dolor
Que ets ingrata realitat.
Oh Déu! Per què m'has despertat?
Per què no em deixabas fruit d'un amor somniat?

MIQUEL ARMORA JIMENO.

¡Gojes... escollides!

¡Que's poesia!

Ideal màgic, impulsat per l'idea efusca,
sortida del cor de l'Ayoradiç i místic poeta,
simbol, raça floreixenta de la joventut ufana
incansable desembrollador del físic predilecta.

¡Que són poetes!

Cors rublerts de gojes i tristezas,
enlairadors, i plens d'esperances renovadores,
esperits democrats per l'escalf de la passió
i germanor, plena de bondadeses.

Son presagi

Anima incalcada, esperit reviscut,
aixecat, torna a caure, puja fins l'infinit
en ell i trovaràs gojes per ten genit
en eix vall d'impurese... viuràs en oblit,
i a voltes maleit.

Revivir

Deslliura't en la negror de ta mansió,
deslliura't en la soletat eterna;
para et recorden, després de mort,
... cerquen la llum que'ls enlluerna.

A. MOLINÉ

Ciudadana

Els actuals aconeximents transformadors del vell món, porten una guspira d'encis al meu cor optimista sempre, somniador de una Pàtria futura, esplèndida, com havia sigut ja, mestressa d'aquesta mar llatina que'ns acarona com mare amorosa enamorada dels seus fills.

Mos cabells grisos avui esdevenen castanys com en els vint anys de la meua jovesa; el meu fèrvid cor s'obre a l'esperança i la paraula fogosa de l'apòstol inonda mos sentits, mateix que pluja benefactora damunt la feconda plana, al somriure la ubriaganta primavera,

La ciutat, el camp, tots a l'unissó repeteixen la màgica paraula, i les multituds conscients beneixen, a flor de llavi, la idea salvadora d'aquest poble, a quin escalf hem nascut, vivim, treballant i on volem morir, de cara al Montserrat, aquest gegant pètri què és signe més fervent de la nostra vella raça catalana que en va pretenen esclavitzar.

Amb horror hem vist la imposició, germana de l'odi, que no hem sentit mai; nostres ulls ferits d'indignació, han restat orbes, per breus instants, al veure tanta ignomia; els punys hem clòs instintament i aixecant els braços enlaire ens hem dirigit amb pas ferm vers als nostres eterns enemics, els que no recordant-se de l'hora que s'arriava la seva bandera, fa vint anys, a Cuba, enviaven un telefonema al seu

rei, notificant-li l'aïssament d'aquella, en plena nit, i al mig mateix de la nostra plaça de Catalunya, un dia de la setmana passada.

S. BIS

CABÓRIES

¡Mare de Déu! n'hi ha un feix. Si no fos perquè tin tanta afició a St. Gregori, plegava en sec. Perquè, vaja, això és un càstic; tot el dia la mateixa cançó. i tinc el cap tan plé, que no sé el que em pesco els uns volen el ball al cap del carreç, els altres a la plaça i sempre raons pel mateix istil; sabent, com saben, que no puc sentir parlar de tal cosa.

Mira, allà on he passat mes disgustos ha sigut guarnint l'altar. Hoi... allò sembla un mercat de bugaderes. L'un, perquè havia portat un quadro, volia ser més amo que jo; l'altre, «aquestos dos candeleros», deia, «me'ls posa al costat del Sant, o sino me'ls entorno a casa. Aquestos dos gerros los vull al costat d'aquell ram tan gros—cridaba un altre de mes enlla—. Pero encare això... paciència. Lo que'm davan mes castic eran les dones. Ja sabs que per tot volen ficá'l nás. En passava una: senyor Macari aquest cuadro, aquí dalt no'està gens bé, fora millor posarlo aquí baix. ¿Què saben?—li deia jo; i ja'm podia tapar las orellas—. ¡Ai, ail... Perque es pabordre!... ni'l rei li es bon mosso. Encare no feia un quart d'aquesta que esplico, quan ha vingut la Filomena, y comensa a dir: —Ves que han posat allí una cortina groga al costat d'una bermella. ¡Uil... ¡quin fàstic! ¡Oh!... ¡i aquest fanalet aquí no está gens bé! que pot tacá aquell rama. ¡Quin modo de fer bunyols! En fi, tothom retallaba qui mes podia. Aburrit de tantes trifugas, so pensat: vesten a casa un ratet, que'l menys allà respiraré. Quan soc al tomban del carré, trobo a la Maria, aquella que ven verdura, y m'ha dit: Miri, senyor pabordre, si no posa un surtidor amb l'ou com balla al devant de casa, no'm conti per res a la festa. I jo li he contestat: Tan me fá si es a la festa com a la trista. ¡Renoil... ¿Allavers aquella dona?... S'ha possat com una fera, dientme qu'era un poca pena, un baliga balaga i... no sé mes. Desesperat, l'agafo pe'l coll, disposat a escanyarla, quan de sopte sento que m'aturan; del contrari, no se'l que hauria pasat. I entre rams, flors, homes, dones y canalla, m'han posat un cap que sembla que hi fassin sarau un regiment de caballeria.

RAMÓN VILA I DALMAU

A la dòna catalana

Oi, dòna catalana, jo t'admiro
per la gràcia innocent que Deu t'ha dat,
i quan recordo tes virtuts sospiro
com un enamorat.

Jo t'aimo perquè hi veig en el teu rostre
l'alegria que don un mati clar,
perquè en els teus dilatats ulls s'hi mostra
el misteri del mar.

Per què mirant tos llavis tots encesos,
es recorden fecunds floreiximents,
i quan parles ta veu apar com besos
que van desfent-se lents.

Perquè en tou ser batega amb goig la vida
i tens ritme reial en el teu pas.
Perquè si Amor parla, hi neix florida
de clavells en ta taç...

Jo t'aimo perquè ets bella i ets subtil,
perquè est esbelta, digna i sobirana...
i t'aimo mes que tot, dòna gentil,
perquè n'est catalana!

SALVADOR ROCA

NOTICIARI

Degut a la vaga no va aparèixer el número de L'INTRANSIGENT per aital motiu no ens va ésser possible fer la ressenya dels brillants actes realitzats. Entre ells tingueren un brillant èxit el «Cap d'Any Català» i la inauguració de la «Joventut Gent Nova» de Badalona.

La dona catalana i la reina de Bèlgica

Com a simpatia i admiració a les dones belgues, les dones catalanes estan preparant un Missatge que anirà endreçat a la reina Isabel de Bèlgica. Aquesta idea ha estat iniciada per la senyoreta Bonaventura Martí i secundada per elements del Centre Nacionalista Català. Les senyores i senyorettes que hi desitgin firmar ho poden fer a l'abans dit Centre (San Honorat, 7) Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria i a les redaccions de *La Lucha*, *La Veu* i *La Publicidad*.

Les entitats que desitxin fulles per firmar poden demanar-les al Centre Nacionalista Català.

Acte d'afirmació Nacionalista

Les Joventuts Renaixença, Els Nets dels Almogàvers, La Falç, L'Avençada, Els Segadors, Club Incògnit Separatista, La Barretina, La Coronela i el nostre periòdic L'INTRANSIGENT.

Hora de sortida a les 10 del matí per l'Estació de França. Retorn a la una en punt.

Escola Choral Martinenca

El dia de cap d'any celebrà un concert dedicat als socis protectors de l'Escola amb un escollit programa de cançons amb gestes, jocs d'infants i marxes rítmiques.

No cal dir l'èxit que teniren i els xardorosos aplaudiments que van recollir. Nosaltres no podem de menys que felicitar-los coralment.

El proper diumenge les joventuts nacionalistes radicals i el periòdic «L'Intransigent» realitzaran un acte nacionalista a Badalona. Nacionalistes no hi manquen.

JOAN SUCARRATS

Hospítal, 145 i Cera, 4

Camiseria i Genres de punt
Confeccions per a senyora
Especialitat en robes per a
recen nascuts

La que ven més barato de
Catalunya

Federació Decrítica Nacionalista

Tindrà lloc properament l'inauguració d'aquest partit amb un acte públic on parlarà el líder del Nacionalisme Radical En Francesc Macià.

Grop Escursionista

«Rafel Casanova»

En Junta General Ordinària, elegit per majoria de vots la següent Junta Directiva:

President, Artur Casas; Vice-President, Fèlix Maeztu; Caixer-Comptador, Albert Pamias; Secretari, Josep Arañols; Vice-Secretari, Rossend Aleta; Vocal-Bibliotecari, Antón Sánchez; Vocal: Joan B. Maeztu.

Al pendre possessió la nova Junta, renova a tots els seus similars, la seva adhesió.

Catalunya en aquesta hora de justícia en que el triomf del Dret fa que siguin revisats tots els problemes nacionals demana la revisió del tractat d'Utrecht.

ECOS

L'Ajuntament canvia molts noms dels carrers de nostra ciutat i nosaltres estimarem que arrenquin la placa del carrer de les Mosques i li posin calle *Romanones*, el carrer de l'Aglà, *Maura*, Oli, *Argente*, *Aguila*, *Salvatella*, *Aiguafreda*, *Gimeno*, *Ancha*, la *Reina de l'Espanya*, *Gurrien*, l'*Alba*, *Asses*, *Calle del Gobierno*, *Atila*, *Don Alfonso XIII*, *Burriana*, *Nueva Acción*, *Buscarons*, de la *Polícia*, *Bravo Maldonado*, amb el de *Bravo Portillo*, i *Claveguera*, amb el de *González Rothvos*.

Tots son senyors il·lustres i de respecte i la ciutat els honraria com cal.

La Lleï del descans dominical es una de les bestieses que no's compleixen, mercès al senyor Governador, i que si dona una passada pel districte segon, veurà que ni municipals, ni guindilles, la fan complir havent-hi establiments que descaradament tenen obert tot el matí.

Hi han botigues al carrer Baix de de Sant Pere, que es riuen de tots els Governadors que els Guberns llampegats envihin a gran velocitat, com també hi ha qui se vanagloria d'estar be amb els del turró i... campa qui pot!

Ha deixat de publicar-se, creim que definitivament, el setmanari lliguero *Prou* és el que devien pensar ells prou «Prou».

S'ha celebrat l'acte d'afirmació monàrquica organitzat per quatre senyors molt nobles, això si, però que a casa seva els coneixen. Diuen que ha sigut un èxit, al menys així ens ho vol fer empassar *La Vanguardia*. Nosaltres no ho dubtem, solament ens estranya que avocant-hi les targes a sacs ni hi haguessin tan poques.

Molts joves amb el llasé català es passejaven el dia de Reis pel Passeig de Colom. La «pòli» que ja sabia que no eran monàrquics, a hi eran per a pendre el sol els feia circular i disolia els grops que's formaven. Veritablement Barcelona es monàrquica.

Titol de un follet d'En Marcellí Domingo; «¿Que espera el rey?».

Que'l treguin home, que el treguin.

Els Reis no ens han portat l'autonomia, però diuen que la comissió extraparlamentaria ens prepara un regal. El tip de riure que ens hi farem. Ja veureu com ni el nostre senyor Esteve hi estarà conforme.

A Irlanda tots els «sinn feiners» elegits diputats són a la presó. A Catalunya no hi veuen la necessitat. Els diputats d'Euzcadi han enviat un Missatge en En Wilson; els de Catalunya no hi veuen la necessitat.

I el poble?

El poble deixa fer, però, si hi diu la seva, adeu autonomia perquè el poble no fa mai les coses a mitjes.

Retallem de *La Veu de Mallorca* setmanari nacionalista de la Catalunya insular.

Diuen que quan En Maura defensava l'autonomia de Cuba en contra de tot-hom, proposà que fessin els cubans eleccions per a resoldre. S'aixecà En Romero Robledo dient:

«¿Y si nos salen unas elecciones separatistas?» A lo cual En Maura contestà en termes aixís:

«La Justicia no claudica: aunque salgan separatistas.»

I en son discurs històric de l'altre dia sembla verament que la Justicia estiga a punt de claudicar maldament no's parli de separatisme.

Visquem i veurem coses.

Ha passat el temps de les conveniències i els oportunismes. Es l'hora d'obrar i fer feina.

«L'Intransigent» desitja a tots els seus amics un bon any nou a l'ensens que fa vots perquè el proper pugin repetir-ho als fills de la Nació Catalana ben gran, ben lliure i ben sola.

CATALANS:

FEU-VOS SOCIS DE LA
Associació Catalana de Beneficència
(Adherida a l'«Unió Catalanista»)

Té per finalitat socórrer a empresonats catalans en caràcter nacionalista, i a llurs famílies en cas necessari.

Quota mesal 50 cènts.

Als nostres lleïdors

Catalans: joves nacionalistes radicals, un setmanari costa moltes pessetas. El paper no baixa els subscriptors no augmentan, i nosaltres, que no hem acabat la paciència ni la voluntat, ja estem a punt de acabar les pessetes.

Això es té de acabar, es precis que l'INTRANSIGENT sigui un periòdic com cal. A tots us demanem el vostre apoi, especialment als nostres col·laboradors. Nosaltres compremem perfectament que els joves fassin versos a la promesa. però, que caram, això no es cap sacrifici, el sacrifici està en donar alguna pessetona.

L'INTRANSIGENT, té la pretenció, la única pretenció, d'ésser un periòdic de poble, vulgar i sincer com el poble. No obstant agraïm que'l que s'ens envii tracti, no solament del problema de Catalunya, sino de tot assumpte que pugui interessar. A més, fem present que els comentaris o opinió sobre l'actualitat política es propi de redacció. Si el temps es or, el paper, en aquest trist període d'armistici, quan menys es plata; això vol dir que tot article que tingui mes de una columna es masa llarg. Ya es comprant que no ens referim als col·laboradors fitxos. Per acabar amics nostres, necessitem pessetes, pessetes i pessetes.

Correspondència

J. S. i M. Procuri fer prosa d'interès general; G. R. Ens agrada; a la primera ocasió oportuna li publicarem; T. R. i L. Ja pot estar content; J. F. Es publicará; M. A. Igual i solament amb inicial; F. Z. En publiquem un; «52.» Sempre serà el mateix; J. N. T. Es publicará; A. N. Ben mirat no ni ha per tant; R. B. Passi per la Redacció; A. B. i C. Està bé; el publicarem amb molt gust; J. B. i B. Igual; D. J. Queda per a publicar a la primera ocasió; en 17 números se n'han publicat 7; Un que vol l'Autonomia dintre d'Espanya. Home; axò no's pregunta ni es contesta; L. M. La «Beneficència Catalana»; N. P. En cartera; S. X. Ens falta prosa; Ll. G. Vaigi enviant; P. T. i F. Li publiquem; S. R. Amb molt gust; D. S. Envii quelcom més original; J. S. i S. Tenim molt original; no obstant, li publicarem properament.

Catalans, compreu tots els divendres

L'INTRANSIGENT

Redacció i Administració

Canuda, 14.-Barcelona

Hores d'oficina: de 7 a 8 del vespre

COMPANYS:

Vestireu amb gust i elegància
si vos proveïu a la

Gran Sastreria
L'ESTISORA
de ANTONI VILA

Casa de confiança i bons preus
Es confeccionen, en casos urgents
trajos en SIS HORES
SALMERÓN, 89.-BARCELONA

Impta. Cavanillas. Ponent, 66, Tel. 5347 A.